

Kázání Růžďka 5. 11. 2023

Komu se málo odpouští, málo miluje.

Vstup 769,1

Introit: ***Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří... Hospodin zástupů je s námi, Bůh Jákobův, hrad náš nedobytný.*** (Žalm 46, 2-3.12)

Píseň 58

Modlitba

Čtení: Žalm 51, 1-14

Píseň 315

Text kázání: Lukáš 7, 36-50

Milí přátelé, bratři a sestry,

zkusme si to představit. Dvě různé postavy. Tak blízko Ježíše. Farizeus, kněz, který **Ježíše pozval do svého domu** k jídlu a žena, kterou nikdo nezval. Muž, který se těšil velké vážnosti a žena, kterou všichni pohrdali. Hrdý muž a opovrhovaná žena. Muž zachovávající dekórum a žena, která se neovládla. Muž téměř s kamennou tváří a žena dávající průchod svým emocím a slzám. Muž žijící, řekněme slušně, podle zákona a žena, která zákon porušila, nebo ho přestupuje velmi, velmi vážně. Jak takové setkání může dopadnout?

Nejprve se ptejme, jak takové setkání dopadá, když je bez Ježíše? Známe to přece velmi dobře. Děje se to kolem nás dnes a denně. Anebo se nás to i týká? A na jaké straně stojíme? Jsme ti spravedliví, anebo ti opovrhovaní? **A jak to dopadá bez Ježíše? Rozbité vztahy na mnoho let!** A proč? Protože všichni máme někdy tendenci se stavět do té role spravedlivého. A všichni někdy čelíme pokušení toho druhého odsoudit! Na druhou stranu každý z nás zažil i tu opačnou roli, nebo ne? Copak jste někdy necítili pohrdání druhých? Copak jste někdy nezakusili ponížení? Copak si na vás někdy někdo neukazoval prstem?

A v jaké roli se cítíte lépe? V roli spravedlivého, anebo v roli opovrhovaného? Všichni, milí přátelé, máme tendenci utíkat raději do role toho spravedlivého. Do role toho, který je přece v právu. V této roli je totiž tak nějak bezpečněji. Zde se mohu obrnit a nikoho do své samospravedlnosti nepustit. I když ano, sem tam se najde někdo, komu je dobře v té druhé roli. V roli toho ublíženého. I tím se přece dá obrnit. Všichni mi ubližují, a proto se s nimi nebavím. Zabarikáduju se a dejte mi všichni pokoj! Anebo opačně, všichni mi ubližují, tak už si toho přece všichni všimněte! Všimněte si přece, že já jsem v právu. A nakonec vlastně, já jsem ten spravedlivý.

Jak vidíme, bratři a sestry, ať to uchopíme z té či oné pozice, oba ty postoje vlastně vedou k tomu, že člověk si sám sobě připadá spravedlivý. A pokud ty i já si takto připadáme, pak jsme ztraceni! Proč? Protože **ve vlastní spravedlnosti nemůžeme dojít spásy!** A proto přišel Kristus na zem. Proto se přece nechal ukřižovat! Aby se stal pro tebe a mě Spasitelem! Jediným možným Zachráncem. Neboť není jiné záchrany, nežli v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Bratři a sestry, přestože Kristus je Spasitel světa, přestože zemřel za hříchy celého světa, přestože Bůh udělal pro záchranu člověka všechno, přesto záleží na každém člověku, jestli se rozhodne přijmout Ježíše za svého Pána a Spasitele! Neučiní-li tak, jak může být zachráněn? Jak může být zachráněn člověk tonoucí v bažině, když odmítne tu jedinou pomocnou ruku k záchraně? I taková situace nás učí, že zachráněn nebude. Že utone, neboť není jiná pomocná ruka k záchraně, nežli ta Kristova.

Ten příběh farizea a ženy hříšnice je modelovým příkladem toho, jak se dá žít buď vedle Ježíše, anebo s Ježíšem. A v tom je velký rozdíl! Farizeus je představitelem všech i dnešních křesťanů, kteří žijí pouze vedle Ježíše. A žena hříšnice je představitelkou všech křesťanů, kteří ví o své vině a nehodnosti a přitom zakusili Boží milost a Kristovo odpuštění.

Farizeus je představitelem těch křesťanů, kteří ví, co je správné, ví, co je Desatero, ví, kdo je Ježíš, ale vlastně se s ním nesetkali. Přestože farizeus se s Ježíšem setkal, dokonce Ho pozval k sobě domů a pohostil Ho, na jeho další život to nemělo žádný vliv. Nevedlo ho to

k žádné změně smýšlení. Proč? Protože Ježíše nebere jako Mesiáše. Dokonce ho nebere ani jako proroka! Když totiž vidí, jak **Ježíšovy nohy hříšnice smáčí vlastními slzami a potírá Ho vzácným olejem** a Pán jí to dovolí, tak si sám v sobě pomyslí: „**Kdyby to byl prorok, musel by poznat, co to je za ženu, která se ho dotýká, že je to hříšnice.**“ Farizeus ale vlastně nic nepochopil. Neuvědomuje si, Koho má vlastně před sebou. A ve své vlastní spravedlnosti Ho vlastně nepotřebuje, ba dokonce i jím pohrdá. A když někdo někým pohrdá, tak vlastně nemá lásku. Nesetkal se s Mesiášem. Byť může chodit stejně jako farizeus celý život do kostela, pokud nemá proměněné srdce Boží láskou, pokud nezakusil bídu svého vlastního hříchu, pokud se před Kristem necítil vinen a nekál se, pokud neuslyšel ve svém srdci Kristův hlas: „**Odpouštím Ti!**“, ten neví, co je Boží láska, ten miluje málo, anebo jen sám sebe. A Boha? Jak Ho může milovat, když je od Boha tak vzdálen? Když nezakusil Boží odpouštějící lásku? Jeho srdce zůstává chladné a tvář kamenná.

Naproti tomu ta žena je představitelkou všech křesťanů, kteří si uvědomovali nebo uvědomují závažnost svých hříchů, těch, kteří volají k Ježíši, „**Pomoz mi, můj, Pane!**“. Těch, kteří ví, že Krista potřebují, že pouze Kristova milost je může zachránit. A proto ke Kristu přistupují zcela jinak, než ten farizeus. Přemýšleli jste, bratři a sestry, někdy nad tím, proč ta žena plakala? Byly to slzy, kdy plakala nad svou bídou, anebo slzy radosti z toho, že jí je odpuštěno? Velmi zvláštní chvíle. Já jsem ale přesvědčen, že to byly slzy dojetí, že Kristus ji miluje. Že se setkala s jeho láskou. A že jí odpouští, že jí dává nový život. Ona věděla, ke komu jde. A věděla také, jak mu projeví vděčnost a úctu. **Vzala alabastrovou nádobku vzácného oleje**, aby mu jím mazala nohy. Vzácný drahý olej, často tehdy to nejdražší, co člověk měl. Dává Ježíši to nejvzácnější, co má. Povšimněme ovšem jejího postoje. Ona nepřichází jako suverénka. Ona přistupuje k Ježíši zezadu, neboť se necítí hodna. Avšak nezadrží své slzy. **Svémi vlasy je pak stírá z Kristových nohou.** Ačkoliv ta žena neřekne jediné slovo, její skutky vyjadřují, co cítí. A Ježíš ví přesně, co ta žena potřebuje slyšet. A tak jí řekne: „**Jsou ti odpuštěny hříchy.**“ A také: „**Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoj!**“

Chceš to také slyšet? A chceš to slyšet od faráře, nebo od někoho jiného? Anebo přímo od Krista? Pouze setkání s Ježíšem Kristem ti dá tu pravou jistotu. A nejen to! On promění i tvé srdce. Už nebudeš pohrdat druhými. Už je nebudeš soudit. Už jim budeš žehnat a milovat je. Neboť zakusíš Kristovu silnou a nepřekonatelnou lásku. A budeš se radovat. Neboť není větší radosti, než vědět, že jsi Bohem ospravedlněn a milován.

„**Komu se málo odpouští, málo miluje.**“ Farizeus možná odpustil sám sobě, anebo si myslel, že je spravedlivý a odpuštění nepotřebuje. K čemu to ale vede? K lásce určitě ne. Takový člověk zůstává sobecký, pyšný a necitlivý jako studený kámen. Naproti tomu ta žena hledala způsob, jak se k Ježíši dostat a jak Mu prokázat lásku. A našla Ho.

Jak projevíme úctu a lásku k Ježíši ty a já? Budeme jako farizeus, který Jej sice zve do svého domu, potažmo do svého života, ale pánem domu zůstaneme nadále my sami? Anebo k Němu budeme přistupovat jako ta žena s pokorou a s otevřeným srdcem? Naše životy svědčí víc, než si myslíme o tom, jestli žijeme vedle Krista, anebo s Kristem. Zůstat chladný, nesmířený, hádavý, proklínající, to nejsou pro vstup do Božího království ta správná kritéria. To nemluví o tom, že by se dotyčný setkal s Kristem a byl omilostněný. Naopak následovat Krista v lásce, zakoušet jeho pokoj a tímto pokojem žehnat těm, co pokoj nemají, radovat se z Kristova smíření a v pevné naději, to jsou devízy, které nám už nyní dávají zakoušet Boží přítomnost a Boží království už zde na zemi. Buďme tedy těmi, co žijí s Kristem a v Kristu. Amen.

Modlitba Píseň 723

Večeře Páně (píseň 759)

Slovo poslání: 1. list Petřům 2, 1-4

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen Píseň 416